

Зачепилівська районна державна адміністрація
Відділ освіти
Будинок дитячої та юнацької творчості
IV Всеукраїнський конкурс есе «Я – європеєць»

Наша сила – у дружбі та єдності

Робота

Ребриш Віки Михайлівни,

учениці 10 класу

Миколаївської загальноосвітньої школи І-ІІІ

ступенів Зачепилівської районної ради

Харківської області; вихованки гуртка

«Літературне краєзнавство» Зачепилівського

Будинку дитячої та юнацької творчості

Керівник:

Чуб Тамара Миколаївна, учитель

української мови та літератури

Миколаївської загальноосвітньої школи І-ІІІ

ступенів Зачепилівської районної ради

Харківської області, керівник гуртка

«Літературне краєзнавство»

Сьогодні ми схвилювані і збуджені: після тривалого лікування в Литві додому повертається брат тата, мій дядько Василь. У Києві його зустріла дружина, тітка Оксана, а звідти по дорозі додому вони пообіцяли заглянути і до нас. Тому так метушливо всі готуємося зустріти дорогих гостей. За плечима Василя – тяжкий бій в районі Донецького аеропорту, боротьба лікарів зі смертю у Київському шпиталі та інституті ортопедії, реабілітація в одній із вільнюських клінік. Позаду сльози, хвилювання, тривога нашої великої родини і в Закарпатті, й тут, на Харківщині. Тепер ми щасливі: наш воїн не лише живий, а й бадьорий, впевнений. А що кульгає трохи, то дрібниця.

... Другий день рідні не можуть наговоритися. Про будні АТО Василь не любить розповідати, зате з задоволенням ділиться враженнями від перебування в іншій країні:

- Знаєте, що найбільше вразило? Високий рівень медичного обслуговування, професіоналізм та ввічливість персоналу, якість продуктів, чистота населених пунктів. А які гостинні, привітні люди!
- Я чула, що в Дніпрі, - додала мама, - нагородили відзнакою «Захисникам Вітчизни» литовського військовослужбовця Рамунаса Серпатаускаса, який у вільний від служби час опікується пораненими нашими вояками, що прилітають на лікування та реабілітацію, на власному авто возить їх на екскурсії, допомагає у вирішенні організаційних питань. От молодець чоловік!
- Та таких у Литві багато. Щодня нас відвідували діти і дорослі, концерти влаштовували, гостинці приносили, чергували біля важкопоранених, як біля рідних.
- А чому це Литва про нас так турбується? – скептично поцікавився дідусь. – Мабуть, якийсь матеріальний зиск має?
- Та що ви? – аж спалахнув дядько. – Від стабільності в Україні залежить і безпека інших держав, тому так важливо допомагати, демонструючи солідарність і підтримку. І це добре розуміють і президент Даля Грібаускайте, і міністр оборони Юозас Олекас, і міністр закордонних справ Андрюс Кривас, і весь литовський народ. Тому й розвивають з нами взаємовигідне економічне, культурне, наукове співробітництво.
- Так-так, і відносини наші основані на загально визнаних людських цінностях, взаєморозумінні й добрі, - це вже не стримався тато.
- До речі, - запитала мама, - а чи знаєте ви, що Литва й Україна мають спільні історичні корені? Ще у XVI- XVIII ст.. входили до складу Речі Посполитої, згодом Російської імперії, а в XX ст. – Радянського Союзу. Тож не дивно, що наші народи схожі своїми прагненнями до

свободи і незалежності, до європейського рівня життя. У Литві проживають 44 тис. українців, у нас – більше 11 тис. литовців! Це про щось свідчить? А угоди про співробітництво в різних сферах народного господарства? А підтримка по всіх ключових питаннях зовнішньої політики і безпеки?!

Дядько Василь підтримав маму:

- Сучасні воєнні дії – це виклик європейській безпеці. Тому Литва так рішуче і твердо підтримує нас, допомагає і матеріально, і боєприпасами, і досвідом. Одних лише засобів медичної допомоги, продовольчих пайків надіслали на суму 80 тис. євро! Оксано, а чому це ти мовчиш?
- Згадую розповідь куми з Полтави, що там литовські фахівці надають велику допомогу по проведенню психолого-соціальної реабілітації біженців, учасників АТО та членів їх сімей. Проект фінансується з європейського фонду, а це близько 100 тис. євро для розробки програми, навчання місцевих фахівців, залучення духовенства, пересувних мобільних бригад.
- Переконали: я починаю думати, - задумливо мовив дідусь, - якщо наш уряд піде шляхом Литви, вступивши до міжнародних організацій, - зміниться суттєво і наше життя...
- Звичайно! – підтримали всі. – А для цього необхідно відстояти своє право на вільне, мирне життя, право на щастя!

... Заглибившись у роздуми, увечері я довго не могла заснути, схвильована почутим. Перед очима поставали військова форма дядька, посивіле волосся Оксани, небайдужа розмова про взаємини двох дружніх країн. Так, війна – поряд. Наш народ долає сльози і випробування, що випали українцям, ставши складовою нашої історії. Ми не маємо вибору – мусимо вижити! А отже – йти вперед. Бо тільки зберігши віру у власне майбутнє, з любов'ю в серці можна виплекати і зберегти красу своєї душі. Події на Сході змінюють нас і наш світ, який ми маємо відновити, вдихнути в нього нове життя. І ми зробимо це, перемігши ненависть і зло любов'ю, дружбою, спільним прагненням до миру і щастя. І допоможе нам Литовська Республіка, чудова країна з європейським рівнем життя, високими соціальними, культурними, освітніми стандартами, демократичними цінностями. Спільне історичне минуле й сучасне наших держав дає право сподіватись на краще майбутнє українського народу. Наша сила – у дружбі та єдності!

Зачепилівська районна державна адміністрація

Відділ освіти

Будинок дитячої та юнацької творчості

IV Всеукраїнський конкурс есе « Я – європеєць»

Литва та Україна – в колі друзів

Робота

Браїлко Марини Олексіївни,

учениці 10 класу Миколаївської ЗОШ

I – III ступенів

Зачепилівської районної ради Харківської області,

члена гуртка « Літературне краєзнавство»

Керівник: **Чуб Тамара Миколаївна,**

вчитель Миколаївської ЗОШ I-III ступенів

Зачепилівської районної ради Харківської області,

керівник гуртка « Літературне краєзнавство»

Ох і любить же мій дідусь Микола дивитися передачі по телевізору! Бабуся іноді називає його заручником теленовин, а він жартома виправдовується: «По – винні ж ми знати, що в світі відбувається, чим він живе. А зараз зима, турбот по господарству поменшало, чому б і не подивитися...» Ось і цього морозного вечора з сусідньої кімнати доносяться коментарі дідуся до почутого у випуску новин. Мимоволі піднімаю голову від книги і прислухаюся:

- Ти знаєш, Любо, розповідають, що наші студенти із зони збройного конфлікту проходять навчання у Литві в рамках якогось проекту. Навіть стипендії там отримують. От молодці литовці, не кинули нас у біді, підтримують, допомагають і матеріально, і морально.

- Так ми ж із ними завжди дружно і мирно жили, були партнерами у сфері бізнесу, туризму, транспорту, енергетики. А те, що Голодомор в Україні Литва визнала актом геноциду, що у Вільнюсі є пам'ятник нашому Кобзарю, що під час Помаранчевої революції їх президент був учасником мирного врегулювання конфлікту між владою та опозицією – хіба це не свідчення нашої дружби та єдності?

- Згоден, згоден. Я ще коли в армії там служив, полюбив Литву. Справжня європейська країна, за всіма стандартами. І друзів гарних там мав...

- А пам'ятаєш,- захоплено підхопила бабуся,- як ми разом з іншими передовиками сільського господарства побували в Прибалтиці? Який у них скрізь порядок, які якісні товари, які привітні люди!

- Нам би повчитися у них,дивись, і наше життя змінилося б, - погодився дідусь.

... По телевізору вже транслювався футбольний матч, а я все згадувала розмову дідуся з бабусею, яка підштовхнула мене до роздумів. Так, Україна була, є і буде. Її доля – підтвердження нашої сили. Адже ми – народ з тисячолітньою історією, багатую культурою, ми єдині в своїй любові до Вітчизни, готовності її захищати. В час важких випробувань проявляються найкращі національні риси взаємодопомога і безкорисливість, гуманізм і готовність за будь –яких обставин стати на захист наших спільних інтересів. Тож чи треба сумніватися в тому, що Україна переборе всі труднощі і займе гідне місце в Європі?! Адже поряд з нами – справжні друзі, готові підтримати і простягти руку допомоги. І Литва – серед них.

Я читала, що ще в XIV ст. наші землі входили до складу Великого князівства Литовського. Наша мова була офіційною, культура, закони, звичаї - панівними. Тож іще з глибини віків ми тісно пов'язані з цією землею і її народом, і наші стосунки завжди були братерськими. Так, наша матінка – Україна переживає нині нелегкий час. Та якою буде вона і наше життя, залежить від нас. Я вірю, що одвічні цінності – чесність, толерантність,

доброта, порядність завжди будуть найважливішими в людському житті. Головне - не стояти осторонь, не бути байдужим, учитися і працювати з повною віддачею, жити не лише для себе, а й для інших – і тоді зникнуть зло, несправедливість, жорстокість, а залишаться Добро, Щастя, Мир, Правда. На шляху до цього омріяного майбутнього у нас єдиний дороговказ – наше сумління і голос предків, їхнє життя, гідне наслідування. Тож не маємо права допустити, щоб розтоптали нашу націю, знищили історичну пам'ять, поглумилися над найсвятішими почуттями. Бо ми – не безлика отара і можемо самотійно обрати собі шлях, долаючи перешкоди, відстоюючи право бути впевненим у завтрашньому дні, дихати на повні груди. Яскравий тому приклад – герої Майдану, які практично голіруч протистояли озброєним спецпідрозділом; оточені зусібіч наші військові в Криму; захисники на передовій АТО; самовіддані волонтери. Не звиклі до пафосу і демонстрації своїх почуттів, не за наказом чи примусом, а від щирого серця українці відстоюють своє право на щасливе майбутнє. Своє та країни в цілому.

І я, стоячи на порозі самотійного життя, переконана: від кожного слова, справи, кожного дня мого і моїх ровесників залежатиме доля моєї України. Вірю, що я, як тисячі юнаків і дівчат, здійснию свою мрію, реалізую свої здібності і вміння.

А ще вірю, що моя Батьківщина, моє село, моя родина, мій народ будуть щасливими, що Україна буде такою ж розвиненою, культурною, сильною європейською державою, як і Литва!